

Curierul Misionar

Anul XXIII

Iunie, 1945

No. 6

Săptămâna de rugăciune a tineretului Program

2 Iunie

Cântare de deschidere
Rugăciune
Cor
Lectură: Rugăciunea și credința
Poezie
Lectură: Apele vii
Cântare de închidere
Rugăciune
Cor

9 Iunie

Cântare de deschidere
Rugăciune
Cor
Lectură: „Chiamă-Mă și-ți voi răspunde“
Poezie
Cântare de închidere
Rugăciune
Cor

1945
1947

Notă pentru diriginții Cercurilor Tinerimii.—

Iubiți frați, faceți ca această Săptămână de Rugăciune din anul acesta să fie cu adevărat o ocazie deosebită de chemare a tineretului la consacrare, la o experiență nouă cu Isus Hristos. Dați ocazie tinerilor ca în plină adunare să-și predea vieța lui Dumnezeu cu noi dorinți și ținte de servire Lui. Se poate da ocazie să se spună și experiențe făcute de tineri în rugăciune.

Pentru adunările de Sâmbătă 2 și Sâmbătă 9 Iunie s'a aranjat câte un program aci în Curierul Misionar, rămânând ca pentru ziua de Miercuri 6 Iunie, fiecare Cerc să-și aranjeze singur programul. Recomandăm capitolul „Inaltul privilegiu al rugăciunii“ din cartea „Calea către Hristos“.

Să se dea din vreme îndemnul ca Sâmbătă 9 Iunie tinerii să vină cu un dar de consacrare.

Rugăciunea și credința

Mi s'a arătat că prea mult se neglijează rugăciunea din partea copiilor lui Dumnezeu, și mai ales rugăciunea în taină; că mulți nu dovedesc credința ce ar putea și ar trebui să o dea pe față, și că ei se bizue mai mult pe sentimentele pe care credința singură le poate procura. Sentimentul nu este credința; acestea sunt două lucruri deosebite. Credința, noi trebuie să o dovedim, în timp ce sentimentele fericite și binecuvântările, sunt dăruite de Dumnezeu. Indurările lui Dumnezeu se revarsă în suflet pe căile credinței, și credința aceasta nu depinde decât de noi de a o dovedi.

Credința se prinde de binecuvântarea făgăduită și o pretinde mai înainte ca ea să se vadă sau să se simtă. Prin credință trebuie să facem ca rugăciunile noastre să pătrundă dincolo de perdeaua dinăuntru, și trebuie ca cre-

dința să se prindă de binecuvântările făgăduite ca și cum i-ar aparține. Atunci trebuie să se creadă că posedă binecuvântarea făgăduită deoarece s'a prins de ea, și după Cuvântul lui Dumnezeu o va avea. „Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 4, 24. Aceasta este credința, credința cea simplă: A crede că s'a împlinit chiar înainte de a vedea probele. De îndată ce binecuvântarea făgăduită este primită și te-ai bucurat de ea, credința și-a încheiat misiunea. Multe persoane cred că posedă o mare credință când ajung să se bucure de o mare măsură de Spirit Sfânt; însă ei nu pot dovedi credința atâta timp cât nu simt Spiritul Sfânt. Aceștia confundă credința cu binecuvântările care rezultă din credință.

Atunci când te simți lipsit de Spirit Sfânt este momentul venit să dovedești credința. Când nori negri pare să învăluie spiritul, este momentul să îngădui credinței a risipi întunecul și norii.

Credința se bizuie pe făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, și numai aceia cari ascultă de acest Cuvânt pot pretinde făgăduințele Sale minunate. „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da“. Ioan 15, 7. „Și orice vom cere, vom căpăta dela El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui“. 1 Ioan 3, 22.

Este nevoie de o practicare mai multă a rugăciunii în taină. Hristos este vița și noi suntem mlădițele. Cel care vrea să crească și să prospereze trebuie să tragă continuu sevă din vița cea vie, căci despărțit de viță nu există putere.

Am întrebat pe înger de ce nu mai era credință și putere în Izrael. El mi-a spus: „Voi slăbiți prea curând brațul Mântuitorului. Rugăciunile faceți-le să se înalțe până la tron și

țineți-vă tare cu o credință puternică. Făgăduințele sunt sigure. Credeți că primiți lucrurile pe care le cereți, și le veți avea“. Apoi atenția ne-a fost atrasă asupra lui Ilie. El era supus aceluiași defecte ca și noi, și totuși se ruga cu multă căldură. Credința lui trecu cercarea. De șapte ori se rugă lui Dumnezeu, și în cele din urmă apărură norul.

Am văzut că ne-am îndoit de făgăduințele sigure, și am mâhnit pe Domnul prin lipsa noastră de credință. Ingerul mi-a spus: „Puneți armătura, dar mai ales luați scutul credinței; acesta va păzi inima și viața de toate săgețile arzătoare ale lui Satana“. Vrajmașul poate face sufletele descurajate să-și întoarcă privirile dela Isus și să privească la ei înșiși, la nedeșăvârșirea lor, în loc să ia seama la desăvârșirea lui Isus, la iubirea Sa, meritele Sale și marea Lui îndurare, răpindu-le scutul credinței; astfel își va atinge scopul, și anume să fie expuși săgeților sale arzătoare. Trebuie deci ca cei slabi să privească la Isus și să creadă în El; în felul acesta vor dovedi credința.

Apele vii

Iubiți tineri, cu bucurie să salutăm Săptămâna de Rugăciune din anul acesta, ocazie pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o din nou spre a veni laolaltă și a ne consacra Lui.

Apele vii, apele dătătoare de viață nouă, Isus Hristos vrea să ni le descopere spre a le sorbi și astfel a prinde puteri.

În legătură cu aceasta, redau mai jos un minunat vis avut de sora White, o descoperire a lui Dumnezeu cu privire la felul cum fiecare tânăr și tânără va putea ajunge la experiența cea minunată și sublimă a curățirii prin sângele Mântuitorului și a desăvârșirii în Hristos:

„Soțul meu luase parte la adunările ținute la New-Hampshire și în Maine. În lipsa lui, eram într-o mare turburare, temându-mă să nu se molipsească de holeră, boală care bântuia în timpul acela. Într-o noapte am văzut în vis că în timp ce mulți dintre cei din jurul nostru mureau de holeră, soțul meu îmi propuse să facem o plimbare. În timpul acestei plimbări, am observat că el avea ochii injectați cu sânge, că era palid și buzele îi erau vinete. Îi spusei că mi-era teamă că ar putea fi o pradă ușoară pentru holeră. El mi-a spus: „Să mergem puțin

mai departe, și îți voi arăta un leac sigur contra holerei“.

„În timp ce mergeam, am ajuns la un pod peste o apă; el mă părăsi repede și se afundă în apă. M'am temut, dar el nu întârzie de a ieși la suprafață ținând în mână un pahar cu apă limpede. El o bău zicând: „Apa aceasta este un antidot contra oricărei boli“. Se afundă din nou și scoase un alt pahar cu apă repetând aceleași cuvinte ca și la început.

„Eram mâhnită că nu-mi oferea din această apă. El îmi spuse: „În fundul acestui râu este un izvor tainic, și toți cari vor să bea din el trebuie să se afunde. Nimeni nu poate scoate pentru altul. Fiecare trebuie să se cufunde pentru sine“. Cum bea, priveam la chipul său. Se vedea că poseda sănătate și vigoare. Când m'am deșteptat, toate temerile erau risipite, și am încredințat pe soțul meu purtării de grijă a lui Dumnezeu, convins că El mi-l va readuce în deplină sănătate“.

Adevărul cel mare descoperit omenirii prin Evanghelie este izvorul cu apa cea curată, limpede și dătătoare de viață. Și dacă cineva are nevoie de această apă în mod deosebit atunci este tineretul.

Iubiți tineri, în această Săptămână de Rugăciune, în acest timp hotărît aparte pentru voi, cufundați-vă fiecare pentru sine în această apă, și găsiți Izvorul tămăduitor, antidotul oricărei boli, oricărei slăbiciuni și nedesăvârșiri, găsiți pe Isus, Apa vie, și beți din această apă din belșug. Cu cât veți bea mai mult, cu atâta veți primi mai multe puteri, veți crește și veți ajunge la statura deplină de bărbați și femei pentru Dumnezeu.

Chemarea lui Isus, Fratele nostru cel mare, se adresează în aceste zile în mod deosebit fie-

cărui tânăr și-i zice: „Vino, și vei primi puteri să stai tare și să birui valurile înfuriate și spumoase ce cată să te înghită“.

Oricât de mare ar fi descurajarea în care Satana te-a aruncat, privește iubite tânăr la Isus, răstignit și pentru tine pe crucea de pe Golgota și fii sigur că sângele Lui este îndestulător pentru a face să se albească totul ca neaua ce cade din înaltul cerului curată și frumoasă și ca lâna albă, fără pată.

V. Florescu

„Chiamă-Mă și-ți voi răspunde“

Rugăciunea este ocazia oferită de a vorbi cu Dumnezeu, de a deschide inimile înaintea Lui. Rugăciunea ne face conștienți de dependența noastră față de Dumnezeu și face din legătura noastră cu El o realitate din cele mai mari.

„Rugăciunea face să se miște mâna care mișcă lumea“. Adevărul acestor cuvinte a fost verificat de repetate ori. „Ilie... s'a rugat cu stăruință să nu ploaie, și n'a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s'a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul“. Iacob 5, 17. 18.

Când în zilele lui Daniel rezidirea Ierusalimului întâmpină atâtea piedeci încât fu întreruptă, rugăciunea arzătoare și sinceră a lui Daniel făcu să se miște mâna lui Dumnezeu. Un înger puternic a fost imediat trimis la regele Persiei spre a stăruî pe lângă el să îndepărteze piedecile, și când regele se împotrivi îngerului, veni însuși Hristos. „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi, și să te smeresti înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; însă iată că Mihael, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor“. Dan. 10, 12. 13. Rugăciunea credincioasă a lui Daniel făcu să se coboare din cer un înger, și Fiul lui Dumnezeu (căci fără îndoială El era), spre a interveni pe lângă regele Persiei. Piedecile au fost înlăturate, și lucrul putu să continue. „Rugăciunea schimbă fața lucrurilor“.

„Biruințele cele mai strălucite câștigate pentru Dumnezeu nu sunt rezultatul argumentelor savante, obținut cu ușurință, unei întinse in-

fluențe sau unei abundențe de mijloace. Ele sunt câștigate în cămăruța tainică împreună cu Dumnezeu, atunci când cu ardoare și credință oamenii s'au prins de brațul puternic al rugăciunii“. „Slujitorii Evangheliei“, p. 259.

Factorul esențial al rugăciunii este credința. Isus a spus: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare“, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut“. Și Mântuitorul adaugă: „De aceea vă spun că, orice veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 11, 23. 24.

O credință vie în făgăduințele lui Dumnezeu îl prinde de cuvânt, cere lucrurile necesare și le primește. Singură puterea lui Dumnezeu ar fi putut muta munții cei mari la cari Se gândea Isus în momentul în care făcu declarația de mai sus. Rugăciunea are influență asupra muntelui și-l trimite să se prăvălească în mare — la o parte din calea noastră.

Puterea rugăciunii a fost manifestată într'un chip minunat la mormântul lui Lazăr. „Tată, Ți mulțumesc că M'ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți... După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară“. Ioan 11, 41—43. Rugăciunea lui Isus învie pe Lazăr din morți. Deci nu este de mirare că în învățăturile pe care le dă Isus subliniază atât de adesea nevoia rugăciunii. Omul trebuia să se roage neîncetat. Și Dumnezeu ne spune: „Chiamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști“. Ier. 33, 3.

Niciodată ca acuma lucrarea lui Dumnezeu nu a avut nevoie de o dovedire puternică a

ceea ce poate face rugăciunea. Lumea este în confuzie și poporul lui Dumnezeu niciodată n'a avut de întâmpinat greutăți mai mari ca acum. Experiența lui Iosafat este și a noastră. Împreună cu el putem spune: „Nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine“. 2 Cron. 20, 12. Noi să căutăm pe Dumnezeu cum a făcut și Iosafat și vom dobândi același rezultat: o biruință strălucită pentru poporul lui Dumnezeu.

Rugăciunea este ceea ce putem face cel mai mult. Ceea ce este de nevoie azi în mijlocul poporului lui Dumnezeu este o rugăciune arzătoare și sinceră, o rugăciune ca aceea dela Muntele Carmel. Iată ce spune Gordon despre cei cari au învățat să se roage la școala lui Hristos: „Aceștia sunt cei cari azi săvârșesc cel mai mare lucru pentru Dumnezeu în mântuirea sufletelor, în rezolvarea problemelor, în redeschiderea Comunităților, în procurarea de persoane și fonduri pentru stațiunile misionare, în păstrarea în vigoare și curățenie a celor cari se consacră lucrării în țările îndepărtate unde se desfășoară neîncetat luptele cele mai aprige“. Cât de adevărat este aceasta!

Noi avem nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a trăi o adevărată viață creștină, și avem nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a conduce suflete la Hristos, pentru a avertiza lumea și pentru a încheia lucrarea. Numai puterea lui Dumnezeu este aceea care va face pe poporul Său în stare a săvârși aceasta și a fi gata să întâmpine pe Isus când va reveni în mărire. Și singura cale de a primi această putere este rugăciunea.

„Rugăciunea, în mâna credinței, este ceea ce deschide tezaurele cerești care cuprind comorile nesfârșite ale Celui Atotputernic“. *„Timpul și Lucrarea“*. Dacă ni s'ar da cheia unei case de bani ce ar conține milioane de lei, cu îngăduința de a lua oricât am avea nevoie, oare nu am profita de această ocazie? Gândiți-vă, prin rugăciune putem ajunge la tezaurul ceresc, care ne poate satisface toate nevoile. Nu există margine cu privire la ceea ce ar putea face Dumnezeu pentru cei cari au învățat să se roage. „Căci iată, el se roagă“, zise Domnul lui Anania, când îl trimise în „ulița care se cheamă „Dreaptă“, pentru a căuta „în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars“. Fapte 9, 11. Puțini oameni au învățat să se roage cum se rugă Pavel. El depindea de rugăciune. „Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru

Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine“, scria el fraților din Roma. Rom. 15, 30. Vezi și Efes. 6, 18; Col. 4, 1. 2; 2 Cor. 1, 11; 1 Tes. 5, 17. 25.

Despre Hristos este spus: „Niciodată n'a vorbit cineva ca omul acesta“. Și cu drept cuvânt s'ar putea spune: Niciodată nu s'a rugat cineva ca omul acesta. Despre El este spus: „El este Acela care, în zilele vieții pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească dela moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui“. Ebrei 5, 7. Și ce s'ar fi ales de lume, cum și de tine și de mine, iubite cetitor, dacă Hristos nu S'ar fi rugat așa cum S'a rugat în Ghetsemani? În timp ce ucenicii Lui dormeau, El dădea lupta cea mai grea ce a fost dusă vreodată, și să nu uităm, că rugăciunile Sale puternice din Ghetsemani I-au adus biruința și au salvat omenirea.

Dumnezeu să ne învețe să ne rugăm și să devenim un popor al rugăciunii, al evlaviei și al adevăratei consacrări. Să ne rugăm pentru mântuirea noastră și pentru mântuirea altora. În timpul acestei Săptămâni de Rugăciune să cerem lui Dumnezeu să ne dea biruința asupra tuturor înclinațiilor rele și asupra oricărei ispite. Dacă ne vom ruga cu credință, El ne va da aceea ce-I cerem, căci ne dă această asigurare în Psalmul 2, 8: „Cere-Mi, și-ți voi da“.

Dr. I. Moldovan

Parcul Vatra Luminoasă Str. G. No. 12
Consult. 4—6
Tramvai 14, 26 și 19

Dr. El. Iacob-Prisecaru

Consult. 4—6 p. m.
Str. Nerva Traian, No. 33

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Anul XXIII Mai, 1945 No. 5

Redactor-responsabil: V. Florescu

Spiritul Profeteiei în Mișcarea Adventă.

Două caracteristice ale Mișcării Advente

(Urmare)

Ingerul explică ce înseamnă cuvântul „profetie“ spre a ști cum să facem față atacurilor ce s'ar da împotriva acestui dar în biserica profetică din timpul sfârșitului. Luați seama la grija ce se pune de a opri pornirea lui Ioan de a se închina îngerului: „Erește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, cari păstrează mărturia lui Isus“. Apoc. 19, 10. „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi proorocii“. Apoc. 22, 9. „Mărturia lui Isus“, după cum se folosește aci cuvântul, „este Duhul proorociei“, și anume Duhul care a lucrat în frații lui Ioan, „prooroci“.

Tabloul profeteiei întregi este luminat. In zilele de pe urmă, când a început lucrarea de judecată sus în cer, pe pământ trebuia să înceapă o lucrare specială adventă, prin care trebuia să fie dusă la fiecare neam, limbă și popor, întreita solie din Apocalips 14.

Două lucruri de seamă trebuia să deosebească, după cum am văzut, această mișcare a bisericii „rămășiței“. Ca și Biserica Noului Testament, aceasta trebuia să țină „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos“, și deosemena ca Biserica Noului Testament, trebuia să aibă în sânul ei „Duhul profeteiei“.

Este corespunzător cu realitatea ca biserica ce a primit însărcinarea de a înălța iarăși legea lui Dumnezeu ce fusese călcată în picioare, să fie înzestrată din nou și cu darul profetic. In Sfânta Scriptură Legea Sfântă și darul profeteiei sunt strâns legate laolaltă. „Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu; dar ferece de poporul care păzește legea!“ Prov. 29, 18. „Lege nu mai au, și chiar proorocii nu mai primesc nicio vedenie dela Domnul“.

Cu prilejul „marei apostazii“ de după timpurile apostolice, legea lui Dumnezeu și adevărul lui Dumnezeu au fost călcați în picioare. Odată cu restaurarea soliei întregi cu privire la poruncile lui Dumnezeu profetia adaugă și restaurarea viziunii profetice.

Așa cum au spus-o pionierii

Pionierii mișcării advente au arătat bine această restaurare a darului în introducerea la a doua parte a lucrării „Experiențe și Viziuni“, una din primele publicații ale mișcării advente:

„Darul spiritului profetic a fost descoperit în biserică în timpul dispensațiunii iudaice. Dacă el dispăru pentru puține veacuri, din cauza stării corupte a bisericii către sfârșitul acestei dispensațiuni, reapăru însă la sfârșit pentru a pregăti venirea lui Mesia. Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, „fu umplut de Spirit Sfânt și profetiză“. Simeon, bărbat drept și credincios, care aștepta „mângâierea lui Izrail“, veni mânat de Spirit în templu și profetiză despre Isus, că El este „Lumină spre luminarea neamurilor și mărirea lui Izrail“; iar Ana, profeteasa, „vorbi despre El tuturor cari în Ierusalim așteptau mântuirea“. Și n'a fost profet mai mare ca Ioan Botezătorul, ales de Dumnezeu, să arate lui Izrail pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“.

„Era creștină începutu cu vărsarea Spiritului Sfânt; și o mare varietate de daruri ale Spiritului se dădu pe față printre credincioși... De când cu marea apostazie, aceste daruri s'au arătat rar; și poate că acesta este motivul, pentru care așa numiții creștini cred în general, că darurile Spiritului au fost date în mod limitat numai bisericii primilor creștini. Dar, oare, darurile acestea n'au încetat din cauza rătăcirilor și a necredinței în biserică?... Și, dacă era necesară o specială lucrare a Spiritului, ca să pregătească un popor pentru prima venire a Domnului Hristos, cu cât mai mult acum, ca să pregătească a doua venire a Lui... Înăsarcinarea dată apostolilor aparținea erei creștine și o cuprindea în întregime. Prin urmare darurile spirituale fură pierdute numai prin apostazie sau cădere dela credință, și vor reînvia odată cu reînvierea credinței și a vieții religioase ca a primilor creștini“. „Experiențe și Viziuni“, pp. 133—135.

(Urmare la pag. 8)

Pescari, pentru Hristos

Domnul Isus Hristos aseamănă predicarea Evangheliei în lume cu un năvod aruncat în mare care prinde tot felul de pești. Mat. 13, 47—50. Evangheliștii sunt ca pescarii cari se servesc la pescuit de diferite unelte: năvod, plasă, undiță, etc. Undița este prevăzută cu un ac și nu prinde decât un peștișor. Plasa se mănuește de două persoane și în ea se prind pești mai mulți. Năvodul este tot ca plasa însă mult mai mare. El este condus și tras de echipe mari de oameni. În năvod se prind pești mulți și mari.

Evangheliștii mănuesc năvodul Evangheliei pe marea lumii. Peștii trebuie prinși și scoși afară din mare. Peștele singur nu sare din apă pe mal, afară. Tot așa și sufletele. Ele rămân sortite pieirii în păcate, dacă, evangheliștii nu-și fac datoria să le scoată afară. În vederea acestei mari lucrări de evanghelizare, Dumnezeu a prezis cu mii de ani mai înainte prin profetul care zice: „Iată trimit o mulțime de pescari, zice Domnul, și-i vor pescui“. Ier. 16, 16. Dumnezeu alege și trimite mulțimi de pescari — adică evangheliști — pentru salvarea de suflete. „El îi scoate pe toți cu undița, îi trage în mreaja Sa, îi strânge în năvodul Său“. Hab. 1, 15.

Profețiile acestea s'au împlinit la venirea Domnului Isus ca Mântuitor al lumii. În sfânta Evanghelie cetim despre pescuirea minunată dela lacul Ghenezaret: „Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejile. S'a suit într'una din aceste corăbii, care era a lui Simon: și I-a rugat s'o depărteze puțin de la țarm. Apoi a șezut jos, și învăța pe noroade din corabie. Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: „Depărtează-o la adânc, și aruncați-vă mrejile pentru pescuire“. Drept răspuns, Simon I-a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n'am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejile!“ După ce le-au aruncat, au prins o așa mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejile. Au făcut semn tovarășilor lor, cari erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile. Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s'a aruncat

la genunchii lui Isus, și I-a zis: „Doamne, pleacă dela mine, căci sunt un om păcătos“. Fiindcă îl apucase spaima, pe el și pe toți cei ce erau cu el, din pricina pescuirii, pe care o făcuseră. Tot așa și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon. Atunci Isus a zis lui Simon: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni“. Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, și au mers după El!“ Luca 5, 2—11.

Petru, Andrei, Ioan și Iacob erau de meserie pescari. Înainte de a face cunoștință cu Domnul au avut o noapte de trudă zadarnică. S'au ostenit degeaba! N'au prins nimic! De ce? Nu era pește în lac? Nu știau să pescuiască? Ba da, pește era mult și ei erau buni pescari, însă Domnul i-a lăsat în noaptea aceea să bâjbâie prin întunec, degeaba, pentru ca a doua zi la lumina zilei să le dea un succes bogat din care aveau să tragă o învățătură. Și au primit-o. Ascultând și executând porunca Domnului Isus, au venit în mreajă o așa mare mulțime de pești că au rămas uimiți! După aceea le-a adresat invitația: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni“. Ei au ascultat chemarea, au părăsit mrejile și au mers după Isus. Ioan și Iacob și-au părăsit chiar și pe tatăl lor. Mat. 4, 18—22. Au urmat Domnului devenind ucenicii Lui iubiți. Au ascultat învățăturile Lui, au văzut minunile Lui și au fost martorii suferințelor, morții și învierii Lui.

Dar, ucenicii Domnului, având aceeași fire ca și noi au trecut și ei prin vremuri de criză. La câteva zile după înviere, Petru a zis celorlalți: „Mă duc să prind pește“. Mergem și noi cu tine, i-au zis ei, și astfel s'au întors la vechea lor ocupație. Au făcut însă aceeași experiență tristă ca cea dela început, cu trei ani și jumătate mai înainte. O noapte de trudă zadarnică! De ce? Nu era pește în mare? Uitaseră cum să pescuiască? Nu, ci lipsea prezența Domnului. Când Domnul i-a vizitat dimineața și le-a poruncit să arunce mreaja în partea dreaptă, mreaja s'a umplut deodată cu o sută cincizeci și trei de pești mari. Apoi, Domnul S'a îndreptat către Petru și I-a întrebat de trei ori: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ Cu aceste întrebări, Domnul a trezit în Petru focul dragostei dintâi. Petru și ceilalți, au înțeles voia Domnului și s'au devotat cu trup și suflet în slujba

(Urmare la pag. 8)

„Am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți”

„N'am cuvinte să îndemn destul de puternic pe toți membrii Comunităților noastre, pe toți adevărații misionari, pe toți credincioșii în treitei solii îngerești, pe toți cei cari își păzesc piciorul ca să nu calce Sabatul, să cerceteze solia din Isaia 58. Lucrarea pe care Dumnezeu o cere dela poporul Lui să o săvârșească în timpul acesta, este lucrarea de binefacere”.

După cum primăvara oferă o climă care trezește tot ce a fost amorțit în timpul iernii, tot astfel urmele dureroase lăsate de războiu a trezit în Comunitatea Labirint din București simțurile iubirii față de concetățenii cuprinși de durere, desnădejde și fără mângâieri.

S'au scurs multe săptămâni de atunci, când pentru prima dată, frații, surorile, tinerii și tinerele s'au unit pentru a merge în lumea celor ce zac în dureri zi și noapte. Surorile au pregătit cele mai potrivite daruri care se puteau oferi celor ce se găseau în suferință, iar frații au pregătit pâinea vieții care avea să le vindece și trupul și sufletul. Tinerii n'au rămas nici ei mai pe jos, și prin cântările lor melodioase care îndreaptă sufletul în contemplație către Acela care ne chiamă totdeauna cu iubire către El, au format atmosfera plăcută de risipire a norilor negri ai suferințelor omenești.

Figurile palide și supte de durere pe care erau săpate suferințele, ne aruncau priviri rătăcite, erau confuze și se întrebau cine suntem. Când corul a început să intoneze pe sălile spitalelor imnuri de slavă și de speranță în Acela care poate să vindece orice suflet, bucuria sufletului exprimată prin lacrimi se arăta pe fața celor țintuiți pe patul de suferință. Bunurile pregătite pentru ei, cât și pâinea vieții, erau împărțite de frații și surorile noastre, cari purtau pe fețele lor iubirea lui Isus pentru ei, în timp ce cântările melodioase dădeau naștere la cele mai sublimе momente de înălțare sufletească a unui suflet pierdut ce se întâlnea cu Răscumpărătorul Isus. Lacrămile curgeau șiroaie scaldând ochii acelora în cari încolțise speranța mântuirii. Unii plângeau în hohote, cum plâng copiii, ca o dovadă că ceva se petrecuse în inima lor. Duhul lui Dumnezeu luminase sufletul lor și rugăciunea se împlinise: „Vie Impărăția Ta“. Impărăția lui Dumnezeu era mai aproape ca oricând de aceste suflete. Dorința lor era să stăm mai mult acolo sau să ne întoarcem cât mai curând la ei; dar

alte suflete tot așa de desnădăjduite ca și ei, ne așteptau. Și atunci mă întrebam: Va putea Comunitatea noastră să meargă la toți? Timp îndelungat membrii Comunității au sprijinit cu abnegație deosebită lucrarea aceasta și abia s'a putut lua contact cu opt sute de suflete. Dar celorlalte mii, cine le va duce solia mângâietoare a mântuirii?

Șeful unui spital ne-a declarat în scris următoarele: „Prin corurile frumos executate, răniții noștri au avut câteva clipe de înălțare sufletească... Pentru cele de mai sus Comandamentul acestui spital admiră gestul făcut de sus numita societate (Tabita), și în numele răniților internați aduce vii mulțumiri”.

Experiențele din această lucrare nu pot fi descrise deoarece întrec puterea mea de a le reda. Când o soră a voit să reproducă dela amvon ce a văzut personal, a început să plângă — era tot ce putea exprima — repetându-se același lucru și cu alte ocazii; și numai atât pot face și eu. Să plângem cu cei ce plâng și să aducem pe Isus cel Blând în inimile lor îndurerate.

„Dar Hristos vede toate și zice: Eu am fost flămând și însetat. Eu am fost străin. Eu am fost bolnav. Eu am fost închis. În timp ce voi petreceați la mesele voastre îmbelșugate, Eu flămânzeam prin șure sau prin ulițe pustii. În timp ce voi mâncați prin casele voastre luxoase, Eu nu aveam unde să-Mi plec capul. În timp ce voi vă îngărmădeați în garderobă îmbrăcăminte din belșug, Eu eram gol. În timp ce voi vă țineați de plăceri, Eu zăceam în închisoare”.

Când în cartierul nostru, unde de cel puțin 20 de ani oamenii au avut ocazia să ne cunoască lucrarea, surorile au început să caute pe orfani, li s'au prezentat alte stări de lucruri care întrec pe cele dintâi.

Intrând într'o curte sărăcăcioasă și cu căsuțe mici, s'au apropiat de una din aceste modeste încăperi, și acolo au găsit pe o tânără care ședea culcată pe un pat improvizat, având fața palidă și slăbită și care nu mâncase de două zile.

În altă casă, o orfană de amândoi părinții, era îngrijită de o femeie săracă și ea. Surorile au fost întâmpinate cu lacrimi, iar femeia aceea săracă repetă cuvintele ce fetița i le spusese mai înainte: „Mătușică, mie nu-mi faci de sărbători o rochiță cum au și celelalte fetițe”? Su-

rorile care au făcut această vizită, au luat măsura pentru rochiță și după câteva zile, fetița cea orfană, și-a văzut împlinită dorința ei de copilă, care i-a fost ascultată de către Acela care zice: „Pe orfanii tăi Eu îi voi ține în viață, și văduvele tale să se încreadă în Mine“. Ier. 49, 11.

„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut“. Mat. 25, 40.

Șt. Năilescu

(Urmare dela pag. 6)

Lui, pentru salvarea sufletelor. Ioan 21, 3—12.

Plini de Duhul Sfânt ucenicii au fost tari în Domnul. Vedem pe Petru, pescarul de altădată, cum, la Rusalii, aruncând năvodul Evangheliei în puterea Duhului și cu ajutorul Domnului, a câștigat trei mii de suflete pentru Hristos. Fapte 2, 37—41. De atunci și până azi, evangheliștii Domnului au pescuit și pescuiesc mereu, mereu, suflete pentru Hristos.

Și astăzi, mai mult ca oricând, Domnul Isus are nevoie de asemenea pescari de oameni. Invitația Lui răsună și azi către toți cei ce-I ascultă glasul: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni“. Cine este gata să imite exemplul ucenicilor de pe vremuri, să lase totul și să urmeze Domnului? Cine este gata, ca, la porunca Domnului să arunce năvodul Evangheliei pentru salvarea de suflete? Dacă-L părăsim, sau, dacă nu ascultăm de glasul Lui, vom face experiențe triste. Fără ajutorul Lui, totul este trudă zadarnică, bâjbâire prin întuneric.

Domnul vrea să trezească în noi dragostea cea dintâi. Dacă Domnul Isus ar veni la fiecare dintre noi și ne-ar pune întrebarea ca lui Petru: „Mă iubești?“ ce I-am răspunde? Odată cu răspunsul nostru sincer, Domnul ne dă și însărcinarea de a paște, hrăni și conduce: mielușei, oi și turme.

Sute de evangheliști voluntari au răspuns la apelul Domnului și lucrează cu zel sfânt pentru salvarea de suflete. Domnul Isus, Cel care a făcut chemarea, ne dă și puterea.

I. I. Gheorghiușor

Notă.— Rugăm pe toți frații evangheliști voluntari să urmărească în Curierul Misionar, articolele ce vor apare la rubrica — Evangheliștii Voluntari — fiindu-le de mare folos în lucrarea de evanghelizare.

(Urmare dela pag. 5)

Și odată cu reînvierea credinței și a vieții religioase ca a primilor creștini — „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ — reînvierea darului Spiritului profeției s'a arătat, așa după cum era prezis în viziunile lui Ioan de pe insula Patmos.

Pana profeției ridicată din nou dela 1844

În vremurile de demult profetul de pe insula Patmos a scris despre gloria celei de a doua veniri a Domnului, așa cum a văzut-o în viziune. Povestind despre Noul Ierusalim, el scria: „Eu Ioan am văzut sfânta cetate“. „Am văzut un cer nou și un pământ nou“. A văzut nașterea mișcării advente pe întreaga față a pământului, odată cu venirea ceasului judecării. A văzut arătându-se la 1844 poporul care ține poruncile lui Dumnezeu. Odată cu nașterea mișcării a văzut darul Spiritului profetic reșezat în biserica rămășiței. Apostolul îmbătrânit de zile a scris aceasta și a lăsat jos pana Descoperirilor.

După nouăsprezece veacuri, la 1844, o unealtă tânără din mișcarea adventă a ridicat pana profeției, și a început să scrie povestind viziuni despre gloria venirii Domnului Hristos, despre Noul Ierusalim și despre Impărăția cerească, aceleași teme despre care scrisese profetul de pe Patmos, dar acum prezentate ca fiind măriri care trebuie să se descopere în curând.

N'a fost nimic ce să rămână neîmplinit ca o greșeală a Apocalipsului. La venirea timpului, poporului profeției i s'a arătat aceia cari aveau darul spiritului profeției așa cum se spusese mai dinainte.

STRAJA DIMINEȚII

Iunie 1945

Vineri 1: Ioan 7, 37; Sâmbătă 2: Isa. 55, 1; Duminecă 3: Isa. 1, 18; Luni 4: Mat. 11, 28; Marți 5: Mat. 11, 29, 30; Miercuri 6: Ier. 23, 6; Joi 7: Ier. 33, 15; Vineri 8: Osea 10, 12; Sâmbătă 9: Mal. 4, 2; Duminecă 10: Rom. 5, 19; Luni 11: 2 Cor. 5, 21; Marți 12: Filip. 3, 19; Miercuri 13: Mat. 14, 23; Joi 14: Marcu 1, 35; Vineri 15: Luca 18, 1; Sâmbătă 16: Marcu 14, 38; Duminecă 17: 1 Petru 4, 7; Luni 18: Efes. 6, 18; Marți 19: Col. 4, 2; Miercuri 20: Ioan 14, 20; Joi 21: Ioan 15, 5; Vineri 22: Apoc. 3, 20; Sâmbătă 23: 2 Ioan 9; Duminecă 24: Filip. 1, 21; Luni 25: Gal. 4, 19; Marți 26: Col. 2, 6, 7; Miercuri 27: Rom. 8, 37; Joi 28: 2 Cor. 2, 14; Vineri 29: 1 Ioan 4, 4; Sâmbătă 30: 1 Ioan 5, 4.

† Avram Isaia

De multe ori căile lui Dumnezeu se par neînțelese.

În împrejurări dramatice a plecat dintre noi fr. Avram Isaia, unul dintre cei mai buni evangheliști cu cărți din Conferința Muntenia. În noaptea de 10 spre 11 Martie, anul curent, a căzut străpuns de gloanțele unor răufăcători, pe cari voia să-i oprească de a fugi cu lucrurile de care fusese jefuit.

Primise credința în orașul Ploești în anul 1939. La scurt timp, a intrat în lucrarea de evanghelizare cu cărți pe care a făcut-o din convingere că este lucrarea de primul rang. A lucrat cu mult entuziasm și fără întrerupere până în seara zilei când pe neașteptate a plecat dintre noi.

Era un lucrător activ, curajos și plin de un zel sfânt pentru răspândirea soliei advente prin literatura pe care o plasa. Totdeauna era vesel și gata de a ajuta cu vorba și cu bunul său exemplu pe cei mai puțin experimentați. Era stimat și iubit de toți colegii săi de lucru. Rareori se întâmpla să nu apară primul pe rapoartele de cumpărări și vânzări lunare ale Editurii. Ultimul său raport, pe luna Februarie, îl arată primul pe tabelul de cumpărări.

La orele de rugă și de consacrare ale evangheliștilor cu cărți, era așteptat cu drag, căci experiențele sale făcute cu bunul Dumnezeu în această lucrare aduceau multă viață. Credem că miile de cărți, broșuri și reviste pe care le-a răspândit, vor aduce o bogată recoltă de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Plecarea fr. Isaia dintre noi lasă un mare gol în rândurile evangheliștilor cu cărți, lucru pentru care rugăm pe bunul Dumnezeu să miște inima altor tineri destoinici ca și dânsul să vină să-i ia locul. Spiritul lui Dumnezeu spune că acolo unde astăzi este un lucrător ar trebui să fie o sută. Cu atât mai mult acum, când unul dintre cei mai destoinici a plecat, alte sute de tineri plini de viață și de râvnă pentru lucrarea lui Dumnezeu să vină și să ducă mai departe lucrarea pe care fr. Isaia a încheiat-o aci.

La înmormântare, au luat parte toți câți l-au cunoscut; frații din București, evangheliștii cu cărți, elevii Școlii Misionare al cărei elev era și alte multe persoane care au avut ocazia să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și solia Lui pentru aceste zile. În urma fratelui Isaia rămâne soția cu un copil și noi toți cu dorința revederii la revenirea în mărire a Domnului Hristos.

N. Ghiorghiu

† Vladimir Fischer

Deși tânăr, totuși a răspuns chemării pe care Domnul i-a adresat-o.

A dovedit aceasta prin purtarea și prin activitatea sa ca evanghelist cu cărți devotându-se acestei lucrări din toată inima, spre a duce oamenilor bucuria și speranța mântuirii.

A fost chemat la odihnă la data de 7 Ianuarie 1945, numai în vârstă de 15 ani.

Avem încrederea că Domnul îl va învia la a doua Sa venire, împreună cu cei credincioși.

Anunțuri

În curând va apare mult așteptata și prețioasa revistă medicală „SFETNICUL VIETII”.

Cereți-o prin Cercurile Misionare.

Sora Polixenia David din București, Str. Labirint No. 17, caută 2 fete credincioase și harnice ca ucenice la croitorie-lingerie. Primește mâncare și locuință. În ultimul an de lucru primește și leafă. Să aducă numai haine și așternut de pat.

De asemenea caută o fată credincioasă în casă. Sabatul liber.

DATE IMPORTANTE

- 2—9 Iunie, Săptămâna de Rugăciune a Tineretului.
- 30 Iunie, Al 13-lea Sabat — Ziua Școlii de Sabat.
- 11 August, Ziua Educației.
- 25 August — 6 Oct., Campania de Toamnă.
- 29 Septembrie, Al 13-lea Sabat — Ziua Școlii de Sabat.
- 3 Noembrie, Ziua Colportajului.
- 15—22 Decembrie, Săptămâna de Rugăciune.
- 29 Decembrie, Al 13-lea Sabat — Ziua Școlii de Sabat.

LECȚIUNI PENTRU COPII

ISTORIA VECHIULUI TESTAMENT

SECȚIUNEA PRIMARĂ

Lecțiunea 9 — 2 Iunie, 1945

LUPTA IMPARAȚILOR — FAGADUINȚA LUI DUMNEZEU CATRE ABRAAM

Text biblic: Geneza 14, 1—4. 10—24; 15, 1—7.

De memorizat: Geneza 15, 5.

1. Pe când Abram locuia în șesurile lui Mamre, iar Lot în Sodoma, împărații păgâni din vale făcură războiu. Un împărat mare din țara Elamului (Persia) pătrunsese cu armatele sale până la Marea Moartă, — aproape 2000 de km departe de hotarele țării sale, — și cucerise toate țările pe care le străbătuse.

2. El domni peste aceste țări timp de doisprezece ani; apoi cinci țări se răsculară împotriva împăratului Elamului și-i declarară război. Împăratul Sodomei, unde locuia Lot, făcea parte dintre aceștia. Se dădu o mare bătălie în valea Sidimului, aproape de Marea Moartă. Patru împărați cu armatele lor erau împreună cu regele Elamului, și alți cinci împărați cu armatele lor, erau contra acestora.

3. Împăratul Elamului și aliații săi ieșiră biruitori. „Valea Sidim era presărată cu fântâni de smoală. Împăratul Sodomei și împăratul Gomărei au luat-o la fugă și au căzut în ele; ceilalți au fugit spre munte“.

4. „Biruatorii au luat toate bogățiile Sodomei și Gomorei, și toate merindele lor, și au plecat. Au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Abram, care locuia în Sodoma; au luat și averile lui, și au plecat“.

5. Abram ducea o viață liniștită în câmpia dintre stejarii lui Mamre. „A venit unul, care scăpase, și a dat de știre lui Abram, Ebreul;... Cum a auzit Abram că nepotul său fusese luat prins de războiu, a înarmat trei sute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuți în casa lui, și a urmărit pe împărații aceia“.

6. Abram își împărțise oamenii în așa fel, ca să se arunce asupra dușmanului din diferite părți; îl atacă noaptea, îl bătă și îl urmări. Împăratul Elamului fu ucis în această bătălie, și armata sa fu împrăștiată. Abram „a adus înapoi toate bogățiile; a luat înapoi și pe nepotul său Lot, cu averile lui, precum și pe femei, și norodul“.

7. Biruința lui Abram n'a fost din pricină că armata lui era mai mare; ci pentru că Domnul era cu el. Domnul i-a dat înțelepciunea și puterea necesară pentru a învinge pe acești împărați. Din acest moment, Abram fu bine cunoscut de către toți. El fu respectat și onorat ca un serv al lui Dumnezeu, care iubește adevărul și dreptatea.

8. Când Abram se întoarse dela bătălie, „Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Abram, și a zis: „Binecuvântat să fie Abram de Dumnezeul Celui Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Celui Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!“ Și Abram i-a dat zeciuială din toate“.

9. Împăratul Sodomei veni și el a onora pe Abram. El îi oferă toate bogățiile luate dela împărați și care într'adevăr aparțineau locuitorilor Sodomei. Însă Abram nu vroi să le primească. El răspunse împăratului Sodomei: „Nu voiu lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Abram!“ Nimic pentru mine! Afară de ce au mâncat flăcăii, și partea oamenilor cari au mers cu mine“. Trei tineri și trupele lor s'au unit cu Abram pentru a urmări pe dușman, și Abram se învoi să li se lase o parte din pradă; însă pentru el nu primi nimic.

10. Când se întoarse acasă, Abram fu neliniștit. El își aminti că Dumnezeu îi făgăduise că va face din el o națiune mare, și că-i va da în moștenire toată țara Canaanului. El nu vedea însă, cum se va putea împlini această făgăduință. Canaanii, cari ocupau țara, erau tari și el nu vroia să le facă războiu, pentru a-i alunga. Și apoi, el nu avea copil al lui, așa că nu vedea, cum vor putea ajunge urmașii lui atât de numeroși, încât să formeze un popor. În privința împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu Abram se bizuia prea mult pe sine. El trebuia însă să se bizuie pe Dumnezeu.

11. Domnul văzu că Abram era neliniștit. Ii vorbi într'o seară într'o vedenie. Și îi zise: „Abrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare“.

12. Atunci Domnul îl conduse pe Abram afară din cortul său și-i zise: „Uite-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri. Și i-a zis: Așa va fi sămânța ta“. Chiar și când Abram nu înțelese cum putea să se facă lucrul acesta, el „a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire“.

Lecțiunea 10 — 9 Iunie, 1945

OASPEȚII LUI ABRAAM

Text biblic: Geneza 17, 1—8; 18.

De memorizat: Psalmul 85, 8.

1. După bătălie, Abram continuă să locuiască la Mamre iar Lot în Sodoma. Abram servise credincios pe Domnul și Domnul îl binecuvântase. Când Abram a fost în vârstă de nouăzeci

și nouă de ani, Domnul îi apărură din nou: „Abram s'a aruncat cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit“.

2. Dumnezeu reînnoii lui Abram făgăduința ce-i făcuse cu mult timp înainte. El îi zise: „Vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Abram; ci numele tău va fi Abraam“.

3. „Domnul i S'a arătat la stejarii lui Mamre pe când Abraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei. Abraam a ridicat ochii, și s'a uitat: și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor, dela ușa cortului, și s'a plecat până la pământ. Apoi a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău“.

4. Unul dintre aceștia era Insuși Domnul Iesus; ceilalți doi erau îngeri. Abraam nu știa lucrul acesta, pentru că toți trei aveau înfățișarea de călători. Abraam le zise: „Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum; căci pentru aceasta treceți pe lângă robul nostru. „Fă cum ai zis“, i-au răspuns ei“.

5. „Abraam s'a dus repede în cort la Sara, și a zis: „Ia repede, trei măsură de făină albă, frământă, și fă turte. Și Abraam a alergat la vite, a luat un vițel tânăr și bun, și l-a dat unei slugi să-l gătească în grabă. Apoi a luat unt și lapte, împreună cu vițelul pe care-l gătise, și l-a pus înaintea lor. El însuși a stătut lângă ei, sub copac, și le-a slujit până ce au mâncat“.

6. După ce au mâncat, „bărbații aceia s'au sculat să plece, și s'au uitat spre Sodoma. Abraam a plecat cu ei, să-i petreacă“. Cei doi îngeri se depărtară și Abraam rămase singur cu al treilea, pe care-l recunoscuseră acum că e Domnul. Domnul îi spuse că merge să distrugă Sodoma, din pricina răutății locuitorilor ei.

7. Această veste întristă adânc pe Abraam. Știind că Lot și toată familia lui locuiau în Sodoma, și că fiicele lui Lot se căsătoriseră cu tineri din Sodoma, Abraam rugă stăruitor pe Domnul să cruțe orașul, zicând: „Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei, și nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, cari sunt în mijlocul ei?“ Și Domnul îi zise: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor“.

8. „Abraam a luat din nou cuvântul, și a zis: „Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?“ Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci și cinci de oameni buni“.

9. Însă Abraam nu era încă liniștit, și continuă să mijlocească. „Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni. Și Domnul a zis: „N'o voi nimici pentru cei patruzeci“. Atunci Abraam mai zise: „Să nu Te

mâinii, Doamne dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni“. „Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni“.

10. Atunci „Abraam a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni“. Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, pentru cei douăzeci“.

11. Și „Abraam a zis: „Să nu Te mâinii Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni“. Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, pentru cei zece oameni buni“.

12. Abraam păru atunci satisfăcut. El își zise că fără îndoială trebuie să se afle în Sodoma cel puțin zece oameni drepti, cari făceau ce este bine, și că prin urmare orașul va fi cruțat. Domnul știa însă că nu se găseau nici zece drepti în acest oraș mare. Ii plăcea să asculte cum Abraam îi cere ca orașul să fie cruțat pentru ca cei drepti să nu piară împreună cu cei răi. Dar de sigur, El n'ar fi îngăduit ca nici măcar o singură persoană care îl servea credincios să piară cu cei răi.

13. „După ce a isprăvit de vorbit lui Abram, Domnul a plecat. Și Abraam s'a întors la locuința lui“.

Lecțiunea 11 — 16 Iunie, 1945

LOT ESTE SCOS DIN SODOMA

Text biblic: Geneza 19, 1—29.

De memorizat: Matei 6, 21.

1. În seara zilei când cei trei bărbați au vizitat pe Abraam, doi îngeri ajunseră la Sodoma. Erau cei cari fuseseră la Abraam, și cari lăsaseră pe Domnul în urmă să vorbească cu el.

2. Lot ședea la poarta Sodomei. Văzându-i pe străini venind, el „s'a sculat, le-a ieșit înainte, și s'a plecat până la pământ“. El nu știa că sunt îngeri. El le zise: „Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și spălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineață, și vă veți vedea de drum. „Nu“, au răspuns ei, „ci vom petrece noaptea în uliță“.

3. Oamenii din Sodoma erau atât de răi că străinii nu erau în siguranță pe străzi. Atunci „au venit și au intrat în casa lui Le-a pregătit o cină, a pus să coacă azimi și au mâncat“.

4. Însă câțiva dintre locuitorii răi din Sodoma au observat că acești străini intraseră la Lot, și chiar înainte de a se fi culcat Lot, o gloată de oameni i-au înconjurat casa. Ei strigară lui Lot: „Unde sunt oamenii cari au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi“.

5. Lot știa că avea intenția să le facă rău. El ieși deci „la ei la ușă, a încuiat ușa după el, și a zis: „Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate!“ Însă „împingând pe Lot cu sila, s'au apropiat să spargă ușa“.

6. Atunci străinii, cari erau îngeri, „au în-

tins mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă, și au încuiat ușa. Iar pe oamenii cari erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, dela cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa“.

7. „Bărbații aceia au zis lui Lot: „Pe cine mai ai aici? Gineri, fii și fiice, și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim“.

8. „Lot a ieșit, și a vorbit cu ginerii săi, cari luaseră pe fetele lui: „Sculați-vă, a zis el, ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea. Dar ginerii lui credeau că glumește“.

9. „Când s'a crăpat de ziuă, îngerii au stăruit de Lot, zicând: „Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fete, cari se află aici, ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății“. Inșă Lot se gândea la casa lui, la bogățiile lui, la fiii și fiicele lui, și întârzia să pornească. Atunci „bărbații aceia l-au apucat de mână, pe el, pe nevastă-sa și pe cele două fete ale lui, căci Domnul vroia să-l cruțe; l-au scos, și l-au lăsat afară din cetate“.

10. „După ce i-au scos afară, unul din ei a zis: „Scapă-ți vieața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc din Câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri“. Inșă chiar și acum Lot se împotrivi să meargă prea departe. Când erau aproape de orașul Toar, Lot zise îngerului: „Iată, cetatea aceasta este destul de aproape ca să fug în ea, și este mică. O! de aș putea să fug acolo“. Și Dumnezeu, în marea Sa iubire, a cedat dorinței lui.

11. Dar îngerii au trebuit să urmărească în deaproape pe Lot pentru a-l face să meargă mai repede: „Grăbește-te și fugi în ea, spuneu ei, căci nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo... Răsărea soarele pe pământ, când a intrat Lot în Toar. Atunci Domnul a făcut să ploaie peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc dela Domnul din cer. A nimicit cu desăvârșire cetățile acelea, toată Câmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pământ“. Soția lui Lot se gândea fără îndoială la cele ce lăsase în oraș, pentru că ea „s'a uitat înapoi, și s'a prefăcut într'un stâlp de sare“.

12. „Abraam s'a sculat a doua zi dis de dimineață, și s'a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului. Și-a îndreptat privirile spre Sodoma și Gomora, și spre toată Câmpia; și iată că a văzut ridicându-se de pe pământ un fum, ca fumul unui cuptor“. Cât de recunoscător trebuie să fi fost Abraam, când află că Lot fusese cruțat, în timp ce toate orașele din Câmpie fusese distruse!

Lecțiunea 12 — 23 Iunie, 1945

AGAR ȘI ISMAIL — CREDINȚA LUI ABRAAM INCERCATA

Text biblic: Genesa 21, 5—21; 22, 1—19.

De memorizat: Ebrei 11, 6

1. Abraam și Sara așteptară mult fiul pe care Dumnezeu li-l făgăduise. Ei îi dădură numele de Isaac. Era singurul lor fiu. Toate binecuvântările făgăduite lui Abraam când Dumnezeu îi zise, că nu-și va putea număra mai ușor urmașii, decât putea număra stelele, trebuia să se îplinească prin Isaac și copiii lui. Abraam și Sara își concentrase în el toată dragostea lor.

2. Pe când Isaac era încă foarte tânăr, Abraam făcu într'o zi un ospăț în onoarea lui. În timpul ospățului, Sara văzu că Agar, care era de mult timp în familie, își bătea joc de Isaac, cu băiețașul ei Ismail. Agar nădăjduise că fiul ei va fi moștenitorul și urmașul lui Abraam; de aceea era și geloasă pe Isaac. Când văzu că Ismail își bate joc de ea și de Isaac, Sara ceru lui Abraam să-i izgonească.

3. Abraam dădu lui Agar o provizie de pâine și apă, și o izgoni. Inșă odată aceste provizii terminate, Agar fu foarte descurajată; așeză pe Ismail sub un arbore, și apoi începu să plângă crezând că va muri.

4. „Dumnezeu a auzit glasul copilului; și Ingerul lui Dumnezeu a strigat din cer pe Agar, și i-a zis: „Ce ai tu Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde este. Scoală-te, ia copilul și ține-l de mână; căci voi face din el un neam mare. Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut un izvor de apă; s'a dus de a umplut bușduful cu apă, și a dat copilului să bea. Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie, și a ajuns vânător cu arcul“.

5. Domnul continuă să binecuvinteze pe Abraam, și guvernatorii țărilor îl considerau ca pe un prinț puternic. Imprejurul lui se ridicau corturi în care locuiau servii săi credincioși. Isaac ajungând un tânăr chipeș era bucuria părinților săi; era fiul prin care trebuia să se îplinească făgăduințele prețioase date urmașilor lui Abraam.

6. Într'o noapte Dumnezeu chemă pe Abraam. „Iată-mă, a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune“.

7. Aceasta era pentru Abraam o încercare foarte grea. Inșă el a înțeles să se încreadă în Dumnezeu și să-L asculte. Se sculă deci de dimineață, luă cu el pe Isaac și pe doi dintre servii săi. Luă și lemne pentru jertfă, puse șeaua pe măgar, și porni. Călătoria era lungă; numai a treia zi „Abraam a ridicat ochii, și a văzut locul de departe“.

8. „Și Abraam a zis slugilor sale: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi. Abraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac, și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună“.

9. „Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Abra-

am, a zis: „Tată!”, „Ce este fiule?” i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru ardere de tot?” „Fiule”, a răspuns Abraam, „Dumnezeu însuși va purta grija de mielul pentru arderea de tot”. Și au mers amândoi împreună înainte. Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Abraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac, și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor“.

10. „Apoi Abraam a întins mâna, și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului l-a strigat din ceruri, și a zis: „Abraame! Abraame!” „Iată-mă!” a răspuns el. Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n'ai cruțat pe fiul tău, pe

singurul tău fiu, pentru Mine”. Abraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într'un tufiș; și Abraam s'a dus de a luat berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său“.

11. Abraam era mult iubit de Dumnezeu. Și Domnul îi zise: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!“

Lecțiunea 13 — 30 Iunie, 1945

REPETIȚIE

Text biblic: Geneza 1 la 22.

De memorizat: Toate versetele învățate în cursul trimestrului.

SECȚIUNEA JUNIORILOR

Lecțiunea 9 — 2 Iunie, 1945

LUPTA IMPARAȚILOR — FAGADUINȚA LUI DUMNEZEU CATRE ABRAAM

Text biblic: Geneza 14, 1—4. 10—24; 15, 1—7.

De memorizat: Geneza 15, 5.

1. Câți împărați sunt amintiți în Geneza 14, 1?

2. Impotriva câtor împărați au pornit cu războiu? Vers. 2.

3. Unde s'a dat lupta? Vers. 3.

4. Care a fost pricina războiului? Vers. 4.

Chedorlaomer, împăratul Elamului, sau Persiei, cu patrusprezece ani mai înainte străbătuse cu oștirea lui o mie opt sute de kilometri, dela golful Persic până la fluviul Iordan, și cucerise toate țările prin care trecuse. Stăpânirea lui dăinui doispzece ani; după aceea însă câțiva împărați se răsculară. Împăratul persan, împreună cu aliații lui porni din nou în țară ca să readucă la supunere pe cei răsculați. Trebuie să ținem minte că toți aceștia erau împărați păgâni.

5. Ce este spus despre câmpul de luptă? Ce împărați au fost învinși acolo? Ce au făcut ceilalți? Vers. 10.

6. Ce averi a luat împăratul Elamului împreună cu aliații lui? Cine era ca prizonier? Vers. 11. 12.

7. Unde locuia Abram în vremea aceea? In ce fel află despre cele întâmplate în lupta aceasta? Vers. 13.

8. Ce făcu Abram imediat? Care a fost planul de luptă? Ce succes a avut? Vers. 14—16.

9. Cine veni să întâmpine pe Abram când se întoarse dela luptă? Ce-i oferă împăratul Sodomei? Vers. 17. 21.

10. Ce spuse Abram? Vers. 22—24.

„La întoarcerea sa (a lui Abram), împăratul Sodomei veni împreună cu suita sa spre a

da cinste învingătorului. El stăruia să primească bogățiile, cerând numai prizonierii să-i fie lăsați lui. După obiceiul războiului, prada aparținea biruitorului; însă Abram nu pornise această campanie cu scopul de a câștiga ceva, și el refuză a profita de pe urma celor păgubiți, afară doar că aminti ca tovarășii lui să-și primească partea ce li se cuvenea“. — „*Patruarhi și Profeți*“, p. 135.

11. Cine era împăratul Salemului? Ce făcu Melhisedec?

12. Ce cuvinte binecuvântătoare rosti el? In ce fel recunosc Abram dreptul de proprietate al lui Dumnezeu? Vers. 19. 20.

13. După aceste lucruri, ce cuvinte de încurajare au fost spuse lui Abram? Gen. 15, 1.

14. Ce temeri cuprinse mintea lui Abram?

„Abram se întoarse fericit la corturile și turmele sale; dar mintea îi era frământată de gânduri chinuitoare. El fusese un om al păcii, pe cât cu putință evitând vrăjmășia și cearta; și cu groază își reaminti de scena de măcel la care fusese martor. Dar neamurile a căror putere el le-o înfrânsese, fără îndoială aveau să-și repete năvala în Canaan, și din el avea să-și facă ținta deosebită a răzbunării lor. Vârându-se în certuri naționale, liniștea pașnică a vieții sale fusese stricată. Mai mult încă, el nu intrase în stăpânirea Canaanului și nu avea nicio speranță despre vreun moștenitor față de care să se îplinească făgăduința“. — *I-dem*, p. 136.

Lecțiunea 10 — 9 Iunie, 1945

OASPEȚII LUI ABRAAM

Text biblic: Geneza 17, 1—8; 18.

De memorizat: Psalmul 85, 8.

1. Cine se arată lui Abram pe când era de nouăzeci și nouă de ani? Ce făgăduință i se reînnoi? Gen. 17, 1—4.

2. Ce schimbare s'a făcut în numele lui Abram? Vers. 5.

3. In ce fel s'a accentuat asupra fãgãduințelor legãmãntului cu Abraam? Vers. 6—8.

4. Cine se arãtã lui Abraam pe cãnd locuia la Mamre? Cum își salutã oaspeții? Gen. 18, 1. 2.

5. Ce ospitalitate oferi el? Vers. 3—5.

6. Ce pregãtire făcu în grabã? Vers. 6—8.

7. Dupã ce au mâncat, încotro s'au îndreptat bãrbații aceia? Cine merse cu ei? Vers. 16.

8. De ce nu ascunse Domnul față de Abraam planul Sãu? Vers. 17—19.

„Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El“. Ps. 25, 14. Abraam onorase pe Dumnezeu și Dumnezeu îl onorã luându-l în sfaturile Sale, și descoperându-i planurile Sale. Dumnezeu cunoștea bine mãsura vinei Sodomei; însã El S'a exprimat în felul oamenilor, pentru ca dreptatea în ce privește purtarea Sa sã fie înțeleasã. Înainte de a aduce osãnda asupra cãlcãtorilor legii, El Se ducea personal sã cerceteze umblarea lor; dacã nu ar fi trecut marginile îndurãrii divine, El le-ar fi mai îngãduit timp de pocãințã“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 139.

9. In timp ce îngerii cei doi pornirã spre Sodoma, ce făcu Domnul? Vers. 20—22.

10. In ce fel începu Abraam sã stãrue pe lângã Domnul? Vers. 23—25.

Unul din marile noastre privilegii este acela de a ne ruga pentru alții. Prin rugãciune putem ajunge la cei la cari nu putem ajunge în alt chip.

„Iubirea pentru cei pierduți a fost ce a inspirat rugãciunea lui Abraam. In timp ce ura pãcatele acestei cetãți decãzute, el dorea ca pãcãtoșii sã fie salvați. Adâncul sãu interes pentru Sodoma aratã neliniștea plinã de grijã pe care trebuie sã o simțim față de cel pocãit. Noi trebuie sã cultivãm ura față de pãcat, dar milã și iubire față de pãcãtos. Pretutindeni în jurul nostru sunt suflete care ajung într'o ruinã tot atãt de grozavã și fãrã speranțã ca și aceea în care cãzu Sodoma. Zilnic se încheie timpul de probã al câte unuia. In fiecare orã câțiva trec dincolo de hotarul pãnã unde îndurarea îi mai poate ajunge. Și unde sunt glasurile de avertizare și îndemnare rugãtoare care sã se adreseze pãcãtosului stãruind de el sã fugã de soarta grozavã ce-l așteaptã? Unde sunt mâinile întinse spre a-l trage dela moarte? Unde sunt cei cari cu umilințã și credințã stãruitoare se roagã lui Dumnezeu pentru el?“ — *Id.*, p. 140.

11. Ce rãspunse Domnul? Vers. 26.

12. Cum își arãtã Abraam umilințã în timp ce continua sã intervinã pentru cetate? Totuși ce ceru, el? Vers. 27. 28.

„Cu adãnc respect și umilințã (Abraam) stãrui în cererea sa: „Am îndrãznit sã vorbesc Domnului, eu care nu sunt decãt praf și cenușã“. Nu era la el nici încredere în sine și nici mândria cu o îndreptãtire personalã. El nu pretinse o favoare pe motivul ascultãrii sale, sau al sacrificiilor făcute în împlinirea voiei lui Dumnezeu. El însuși un pãcãtos, pleda în

favoarea pãcãtosului. Un astfel de spirit ar trebui sã aibã toți cei cari se apropie de Dumnezeu. Abraam dovedi încrederea unui copil care cere un lucru unui tatã iubitor. El se apropie de trimisul cerului și prezentã cazul cu multã cãldurã cereascã“. — *Id.*, p. 139.

13. Ce alte cereri a mai făcut Abraam? Cum au fost primite? Vers. 29—31.

14. Care a fost numãrul cel mai mic ce îndrãzni Abraam sã-l aminteascã în cererea lui ca Sodoma sã fie cruțatã? In ce fel a fost primitã aceastã cerere? Dupã aceea cum S'a despãrțit Domnul de Abraam? Vers. 32. 33.

Deși Lot ajunsese locuitor al Sodomei, totuși el nu se împãrtãși de nelegiuirea locuitorilor ei. Abraam gãndea cã, în aceastã cetate cu mulți locuitori, trebuie sã fie și alți închinãtori ai adevãratului Dumnezeu... Abraam nu ceru doar odatã, ci de mai multe ori. Crescând în îndrãsnealã pe mãsura ce cererile îi erau satisfãcute, el continuã pãnã ce dobândi asigurarea cã chiar dacã s'ar gãsi numai zece inși drepti în ea, cetatea va fi cruțatã“. — *Id.*, pp. 139. 140.

Lecțiunea 11 — 16 Iunie, 1945

LOT ESTE SCOS DIN SODOMA

Text biblic: Geneza 19, 1—29.

De memorizat: Matei 6, 21.

1. Ce se crede cu privire la așezarea Sodomei și Gomorei?

In Scripturi nu ni se spune așezarea exactã a Sodomei și Gomorei. Iosefus și alți scriitori cred cã aceste cetãți erau la capãtul sudic al Mãrii Moarte, și cã aceste ape acoperã acum locul pe care se aflau cetãțile distruse prin foc. Intreaga regiune abundã în chip deosebit în pãcurã, pucioasã și sare.

2. Cine sosi în Sodoma într'o searã? Cum întâmpinã Lot pe acești strãini pe cari și-i închipuia cã sunt oameni? Gen. 19, 1.

Domnul Isus și cei doi îngeri, cãteși trei înfãțișându-se ca oameni, vizitase pe Abraam în miezul zilei. Isus zãbovește spre a vorbi cu Abraam, însã cei doi îngeri mersese în Sodoma, unde, ajungând spre searã, întâlnirã pe Lot stând la poarta cetãții.

3. Ce invitație le făcu Lot? Cum au rãspuns ei? Vers. 2.

4. Cum a continuat Lot sã stãrue? In cele din urmã ce au făcut strãinii? Vers. 3.

Oamenii din Sodoma erau așa de rãi încãt strãinii nu ar fi fost în siguranțã pe strãzile cetãții. „Vãzând primejdia la care ar fi fost expuși strãinii în Sodoma, Lot socoti de datorie sa sã-i fereascã de îndatã ce au intrat, oferindu-le gãzduire în propria sa casã... El sperase ca față de trãndavii cari ședeau la poarta cetãții sã poatã sã-și ascundã intenția ce o avea, ducând acasã la el pe strãini pe o cale ocolitã; însã ezitarea și întârzierea lor, cum și stãruitoare lui îndemnare, îi făcu sã observe,

și mai înainte ca să se fi culcat, o ceată nelegiuită se strânse în jurul casei“. — „*Patriarhi și Profeți*“, pp. 158. 159.

5. În ce fel dovediră bărbații din Sodoma lipsă de respect față de oaspeții lui Lot? Vers. 4. 5.

6. Când Lot ieși să discute cu ei, cum s'au purtat cu el? În ce fel a fost ocrotit Lot? Vers. 9—11.

7. Ce solie au vestit îngerii lui Lot? Vers. 12. 13.

8. Atunci ce se strădui Lot să facă? Ce își închipuiau însă ginerii lui? Vers. 14.

„Lot se duse să-și avertizeze copiii. El repetă cuvintele îngerilor: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea. Însă li s'a părut că face o glumă. Ei au răs despre ceea ce ei numeau temerile lui superstițioase. Fiicele lui erau influențate de bărbații lor. Acolo unde se găseau erau destul de departe. Nu puteau întrezări nicio primejdie. Totul era așa ca și mai înainte. Ei aveau averi mari, și nu puteau crede cu puțință ca frumoasa Sodoma să fie distrusă. Lot se întoarse trist acasă, și spuse înfrângerea ce o suferise. Atunci îngerii l-au îndemnat să se scoale, să-și ia soția și pe cele două fiice care locuiau cu el în casă, și să părăsească cetatea“. — *Id.*, p. 160.

9. Dis de dimineață, ce poruncă au dat îngerii? Vers. 15.

10. Ce au trebuit să facă îngerii? Vers. 16.

11. Când au ieșit din cetate, ce poruncă li s'a dat? Vers. 17.

12. Pentru ce favoare s'a rugat atunci Lot? Vers. 18—20.

13. Ce a spus îngerul cu privire la aceasta? Ce a continuat el să stărue pe lângă Lot să facă? Vers. 21. 22.

14. De îndată ce Lot intră în Toar, ce făcu Domnul? Ce se întâmplă cu soția lui Lot? Vers. 23—26.

Efectul vieții noastre zilnice în ce privește influențarea altora contează mult mai mult decât orice cuvânt ce l-am vorbi. „Dacă Lot însuși nu ar fi manifestat nicio ezitare în a asculta avertizarea îngerului, ci plin de râvnă ar fi fugit spre munte, fără să mai intervină sau să mai cârtească, și soția lui ar fi scăpat. Influența exemplului lui ar fi ferit-o de păcatul care i-a sigilat soarta. Însă ezitarea și târăgănarea lui au făcut-o să primească avertizarea cu ușurătate“. — *Id.*, p. 161.

Lecțiunea 12 — 23 Iunie, 1945

AGAR ȘI ISMAIL — CERCAREA CREDINȚEI LUI ABRAAM

Text biblic: Geneza 21, 5—21; 22, 1—19.

De memorizat: Ebrei 11, 6.

1. Cât de bătrân era Abraam când s'a născut „copilul făgăduinței“? Ce văzu Sara la ospățul dat în cinstea lui Isaac? Gen. 21, 5. 8. 9.

Domnul făgăduise că un fiu trebuia să se

nască lui Abraam și Sarei. * Când s'a născut Isaac, inima lui Abraam și a Sarei erau pline de fericire; Agar însă era amar, desamăgit. Ismail era acum un tânăr, și deoarece atât el, cât și mama lui nădăduiau ca el să fie socotit drept moștenitor al lui Abraam, amândoi urau pe Isaac. Bucuria ospățului adăugă gaz flăcărilor geloziei ce ardeau în inimile lor, și Ismail în cele din urmă îndrăzni „ca în mod fățiș să-și bată joc de moștenitorul lui Dumnezeu“.

2. Ce ceru Sara lui Abraam? Ce impresie au făcut aceste cuvinte asupra lui Abraam? Vers. 10. 11.

3. Ce îndemnare îi dădu Domnul? Vers. 12. 13.

4. Cum răspunse Abraam față de porunca Domnului? Prin ce experiență frecă Agar după ce plecă? Vers. 14—16.

5. Cum își arată Domnul milă față de Agar? Vers. 17—19.

6. Ce este spus despre Ismail când ajunse la vârsta bărbăției? Vers. 20. 21.

7. În ce fel încercă Dumnezeu pe Abraam? Gen. 22, 1. 2.

„Atunci când primi această poruncă, Abram ajunsese la vârsta de o sută douăzeci de ani. El era privit ca bătrân, chiar și de generația lui. În anii tinereții sale fusese în stare să suporte greul și să înfrunte primejdia; dar acum dispăruse zelul tinereții sale. Cineva, atunci când este în vigoarea bărbăției poate face față cu curaj greutăților și nenorocirilor care aduc descurajarea în anii de mai târziu, când pașii încep să se poticnească spre mormânt. Dar Dumnezeu a rezervat ultima și cea mai grea încercare pentru Abraam până ce povara anilor apăsa greu asupra lui, și dorea să se odihnească de griji și trudă“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 147. În vremea aceea Isaac trebuie să fi avut optsprezece sau nouăsprezece ani.

8. Cât de întru totul ascultă Abraam pe Domnul? Pe cine și ce luă cu el la drum? Cât timp i-a trebuit până să ajungă în ținutul Moria? Vers. 3. 4.

Este interesant de notat că Domnul alege vârful acestui munte Moria ca loc de așezare al minunatului templu clădit cu mulți ani în urmă în Ierusalim. Acolo a suportat Abraam cercarea supremă a credinței, și oferi drept sacrificiu berbecele încurcat într'un tufiș.

9. Când Abraam a văzut muntele „de departe“, ce spuse el tânărului? Când el și Isaac s'au suit pe munte, ce ducea fiecare? Ce convorbire avu loc între ei? Vers. 5—8.

„Nimeni altul decât Dumnezeu putea înțelege cât de mare era sacrificiul ce-l făcea tatăl prin aceea că dădea morții pe fiul său; Abraam dorea ca nimeni în afară de Dumnezeu să nu fie martor la această scenă de despărțire. El ceru servilor săi să rămână în urmă, zicând: „Eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm“. Impreună ei au urcat până în vârful muntelui, tânărul mirându-se în sine de unde avea să vină jertfa acolo, așa departe de staulle și turme“. — *Ibid.*

10. Ajungând la locul stabilit, ce făcu Abram mai întâi? Când altarul și așezatul lemnelor a fost gata, ce făcu el? Vers. 9.

„La locul stabilit ei au clădit altarul, și deasupra lui au așezat lemnele. Apoi, cu o voce tremurândă, Abraam desvăluie fiului său solia cerească. Cu groază și surprindere își află Isaac soarta; dar nu se împotrivi. El ar fi putut să scape de ceea ce-l aștepta, dacă ar fi vrut; bătrânul, zdrobit de durere și sleit de puteri după aceste trei zile de luptă, nu s'ar fi putut opune voinței voinicului tânăr. Însă de mic copil Isaac fusese învățat să asculte îndată și cu credincioșie, și de îndată ce i se desvăluie dorința lui Dumnezeu, el dovedi o supunere din inimă. El era părtaș al credinței lui Abraam și se simțea onorat că este chemat să-și jertfească viața pentru Dumnezeu. Cu duioșie căută să ușureze durerea tatălui și ajută mâinilor lui fără de puteri să lege sforile care îl prindeau de altar“. — „*Patriarhi și Profeti*“, p. 152.

11. După aceea cum își dovedi Abraam deplina încredere în Dumnezeu? În ce fel a fost oprit de a-și împlini planul? Ce a fost jertfit pe altar? Vers. 10—13.

12. Ce făcu în stare pe Abraam să se hotărască a aduce un asemenea sacrificiu? Ce făgăduință i se dăduse cu privire la Isaac? Ebr. 11, 17, 18.

13. Ce nădejde avea Abraam cu privire la Isaac? Vers. 19.

14. Ce spuse îngerul Domnului că știa acum? Gen. 22, 19 ult. p.

15. Ce făgăduință reînnoi Domnul lui Abram, cu ocazia aceasta? Vers. 15—18.

16. Unde se întoarse Abraam? Vers. 19.

17. De ce s'a dat lui Abraam această cercare?

„Pentru a întipări în mintea lui Abraam realitatea Evangheliei cum și pentru a-i cerea credința, porunci Dumnezeu să jertfească pe fiul său. ... Nicio altă cercare nu ar fi pricinuit lui Abraam un așa chin sufletesc, ca oferirea fiului său ca jertfă. Dumnezeu dădu pe Fiul Său la o moarte chinuitoare și de batjocură. Ingerilor cari au fost martori la umilința și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu nu li s'a îngăduit să intervină ca în cazul lui Isaac. Nu s'a auzit nicio voce rostind: „Ajunge!“ Pentru a mântui omenirea căzută, Împăratul slavei Și-a dat viața. Ce dovadă mai puternică poate fi dată despre infinita milă și iubire a lui Dumnezeu?“ — *Idem*, p. 154.

Lecțiunea 13 — 30 Iunie, 1945

REPETIȚIE

Text biblic: Geneza 1 la 22.

De memorizat: Repetiția versetelor de memorizat din timpul trimestrului.

CLUJUL

Când cobori pe dealul Feleacului și vezi Clujul în vale, în bătaia soarelui îți scilipește ca și niște pietre prețioase în întinsul verdeleui covor al lanurilor din jur, și-ți apare fermecător, cu monumentele ce i se ridică falnic și măreț.

Ani în șir, patru și mai bine la număr s'au scurs de când l-am părăsit. Il regăsesc acum, e adevărat cu mici schimbări în el, cu oarecari răni ici și colo din pricina experiențelor vremilor prin care a avut să treacă dar cu aceeași forță, cu aceeași frumusețe, cu același avânt, cu aceeași încredere în viitor ce i-a făcut faima în anii de odinioară ce s'au scurs peste el.

Și pașii mi se îndreaptă grăbiți spre o stradă aproape de centru, ochiul vrea să străbată ziduri și mintea aleargă înainte căutând... Și deodată îmi apare clădirea capelei noastre, locul în care în atâtea rânduri am îndoit genunchiul, am înclinat capul și mi-am consacrat inima lui Dumnezeu, împreună cu mulți alții.

Iar când fratele Timar îmi deschide poarta și mă conduce în adunare, simt în ochi o lacrimă de bucurie, și inima vrea să cân-

te un imn de laudă lui Dumnezeu pentru ocrotirea Lui minunată. Ascult experiențele pe care fratele mi le istorisește, dar în ochii săi citesc mai mult decât vorbele îmi pot spune, îl văd făcând experiența cea scumpă cu Dumnezeu în clipele când bombele cădeau în dreapta și în stânga și când el, ca o sentinelă credincioasă postului, rămase nedespărțit de acest loc cu cei ai lui.

Și în Sabatul ce urmă, bucuria se întregi când putui revedea pe bătrânii adunării, cari încrezându-se în mâna lui Dumnezeu au purtat povara răspunderii în aceste vremuri, și apoi, când revăzui în sala plină, atâția pe cari i-am dorit. Și încă, asemenea ca pe o câmpie verde, în plină viață, iată multe și frumoase flori plăcute, pline de farmec... sunt tinerii acestei Comunități, aceia cari și-au consacrat inima lor caldă, plină de vigoare, iubitului lor Mântuitor.

Și privind asupra tuturor, văd această Comunitate în decursul vremilor, și o văd și în viitor ca o adevărată torță a lucrării lui Dumnezeu de vestire a chemării la mântuire.

V. Florescu